

Maestrul si Margareta

Autor: Bulgakov, Mihail
Editura: PRESTIGE
Cod de bare: 9786303322728

Descriere produs

Maestrul si Margareta este un roman al scriitorului rus Mihail Bulgakov despre o vizita a diavolului in Uniunea Sovietica. Multi critici il considera una dintre cele mai importante opere ale secolului XX.

Romanul imbina realitatea cu supranaturalul, motiv pentru care a fost publicat la aproape trei decenii de la moartea autorului (1940), intr - o forma cenzurata, care sa nu afecteze conceptia bolsevicilor, care respingeau orice manifestare a fantasticului. Moscova anilor 1930 primeste vizita Satanei, deghizat ca „profesorul” Woland, un misterios gentilom „magician” de origini misterioase.

Alaiul acestuia este alcatuit din Koroviev/Fagotto, motanul Behemoth, asasinul Azazello, Abadonna si vrajitoarea Hella. Dezastrul provocat de acest grup vizeaza elita literara, impreuna cu sindicatul MASSOLIT.

Pe un plan alternativ, se desfasoara in Ierusalim, pe vremea lui Pontiu Pilat, evenimentele descrise de Woland in discutia sa cu Berlioz si oglindite in paginile romanului Maestrului.

Este vorba despre judecata lui Pilat din Pont asupra lui Yeshua Ha - Nozri, recunoasterea unei afinitati si a unei nevoi spirituale fata de Yeshua si acceptarea ezitanta, dar resemnata, din partea...

1. Să nu stați niciodată de vorbă cu necunoscuți!

La ceasul unui amurg învăpăiat de primăvară, la Moscova, în parcul Patriarșie prudî (lazurile Patriarhiei) își făcură apariția doi cetățeni. Primul, un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în haine gri de vară, mic de stat, brunet, dolofan și chel, ținea în mână pălăria decentă, din fetru moale; fața bine bărbierită i-o împodobeau niște ochelari uriași cu ramă neagră de baga. Celălalt, un tânăr lat în umeri, roșcovan, ciufulit, cu o șapcă în carouri dată pe ceafă, purta o cămașă de cowboy, pantaloni albi boțiti și pantofi negri de sport.

Primul era Mihail Alexandrovici Berlioz în persoană, redactorul-șef al unei reviste lunare literar-artistică și președintele consiliului de conducere al uneia dintre cele mai de seamă grupări literare din Moscova, căreia i se spunea prescurtat Massolit (literatura de masă) iar tânărul său însoțitor – poetul Ivan Nikolae-vici Ponîrev, care semna cu pseudonimul Bezdomnii (pribeagul).

Intrând sub umbra teilor abia înverziți, cei doi scriitori se și repeziră spre un chioșc vopsit în culori pestrițe, purtând firma „Bere și ape minerale”.

Da, se cuvine să semnalăm prima ciudățenie a acestei seri cumplite de mai. Nu numai lângă chioșc, ci și pe toată aleea paralelă cu strada Malaia Bronnaia, nu se afla țipenie de om. La ceasul acela, când abia mai puteai răsufla de zăpușeală, când soarele, după ce potopise cu arșiță Moscova, se prăvălea învăluit într-o pâclă uscată undeva, dincolo de Sadovoe Kolto, nimeni nu poposea sub umbra teilor, nimeni nu ședea pe vreo bancă; de la un capăt la altul aleea era pustie.

– Apă minerală, vă rog, ceru Berlioz.

– N-avem apă minerală, îi răspunse cu un aer jignit femeia din chioșc.

– Bere aveți? se interesă cu glas răgușit Bezdomnii.

- Ne-o aduce pe seară, îl informă vânzătoarea.
- Și ce aveți? o întreabă Berlioz.
- Sirop de caise, dar cald, preciza femeia.
- Ei, dați-ne, dați-ne, vă rog!

Siropul de caise făcu multă spumă galbenă, răspândind în jur un miros de frizerie. Îndată ce goliră paharele, pe cei doi literați îi apucă sughițul. Plătiră și se așezară pe o bancă din apropiere, cu fața spre lac și cu spatele spre strada Bronnaia.

Aici se petrecu a doua ciudățenie, privindu-l numai pe Berlioz. Sughițul i se potoli pe neașteptate, inima îi zvâcni și, pentru o clipă, o simți parcă prăbușindu-se undeva în gol, apoi revenind, dar cu un ghimpe înfipt într-însa. În același timp, îl cuprinse așa, din senin, o spaimă atât de puternică, încât îi veni să fugă din preajma lacurilor mâncând pământul.

Neputând să-și dea seama ce-l speriasse, privi în jur, neliniștit și trist. Palid la față, își șterse fruntea cu batista, întrebându-se: „Ce-i cu mine? Niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta. Stau prost cu inima... M-am surmenat... Ar fi, poate, timpul să dau dracului totul și s-o întind la Kislovodsk...”

Deodată, văzduhul dogoritor din fața lui se îngroșă, și din pâcla deasă se înfiripă un cetățean străveziu, cu o înfățișare nespus de ciudată. Avea capul mititel, cu șepcuță de jocheu în creștet, și purta o haină cadrilată cam scurtă, țesută și ea în văzduh... Deși înalt de un stângen, era îngust în umeri, nemaipomenit de slab și, luați notă, avea o față batjocoritoare.

Berlioz dusesse o viață care nu-l deprinsese cu fenomene nefirești, ieșite din comun. Pălind și mai mult, holbă ochii și-și zise în gând, cuprins de panică: „Nu se poate una ca asta!”

Dar, din păcate, se putea, și cetățeanul deșirat, prin care vedeai ca prin sticlă, se legăna în fața lui, când la dreapta, când la stânga, fără să atingă pământul.

Înspăimântat la culme, Berlioz închise ochii și, când îi deschise din nou, își dădu seama că totul se sfârșise, mirajul se

- Ne-o aduce pe seară, îl informă vânzătoarea.
- Și ce aveți? o întreabă Berlioz.
- Sirop de caise, dar cald, preciza femeia.
- Ei, dați-ne, dați-ne, vă rog!

Siropul de caise făcu multă spumă galbenă, răspândind în jur un miros de frizerie. Îndată ce goliră paharele, pe cei doi literați îi apucă sughițul. Plătiră și se așezară pe o bancă din apropiere, cu fața spre lac și cu spatele spre strada Bronnaia.

Aici se petrecu a doua ciudățenie, privindu-l numai pe Berlioz. Sughițul i se potoli pe neașteptate, inima îi zvâcni și, pentru o clipă, o simți parcă prăbușindu-se undeva în gol, apoi revenind, dar cu un ghimpe înfipt într-însa. În același timp, îl cuprinse așa, din senin, o spaimă atât de puternică, încât îi veni să fugă din preajma lacurilor mâncând pământul.

Neputând să-și dea seama ce-l speriasse, privi în jur, neliniștit și trist. Palid la față, își șterse fruntea cu batista, întrebându-se: „Ce-i cu mine? Niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta. Stau prost cu inima... M-am surmenat... Ar fi, poate, timpul să dau dracului totul și s-o întind la Kislovodsk...”

Deodată, văzduhul dogoritor din fața lui se îngroșă, și din pâcla deasă se înfiripă un cetățean străveziu, cu o înfățișare nespus de ciudată. Avea capul mititel, cu șepcuță de jocheu în creștet, și purta o haină cadrilată cam scurtă, țesută și ea în văzduh... Deși înalt de un stânjen, era îngust în umeri, nemaipomenit de slab și, luați notă, avea o față batjocoritoare.

Berlioz dusesese o viață care nu-l deprinsese cu fenomene nefirești, ieșite din comun. Pălind și mai mult, holbă ochii și-și zise în gând, cuprins de panică: „Nu se poate una ca asta!...”

Dar, din păcate, se putea, și cetățeanul deșirat, prin care vedeai ca prin sticlă, se legăna în fața lui, când la dreapta, când la stânga, fără să atingă pământul.

Înspăimântat la culme, Berlioz închise ochii și, când îi deschise din nou, își dădu seama că totul se sfârșise, mirajul se